

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2854/2020
05.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ДД из ..., ЂЂ из ..., ЕЕ из ..., ЖЖ из ..., ЗЗ из ..., ИИ из ..., ЈЈ из ..., КК из ..., ЛЛ из ..., ЉЉ из ..., ММ из ..., НН из ..., ЊЊ из ..., ОО из ..., ПП из ..., РР из ..., Село ..., СС из ..., ТТ из ..., ЋЋ из ... и УУ из ..., чији је заједнички пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог „Горење апарати за домаћинство“ ДОО са седиштем у Ваљеву, чији је пуномоћник Веран Панић, адвокат из ..., ради накнаде мање исплаћене зараде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1111/20 од 12.06.2020. године, у седници одржаној 05.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1111/20 од 12.06.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1111/20 од 12.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 187/19 од 05.11.2019. године, исправљене решењем истог суда П1 187/19 од 26.02.2020. године, ставом 1 до 24. изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име мање исплаћене зараде (накнаде за сталност) за период од априла 2016. године до децембра 2018. године исплати појединачне месечне износе, са законском затезном каматом, ближе наведене у изреци, од дана доспелости до исплате. Ставом 25. изреке, обавезан је тужени да тужиоцима, као солидарним повериоцима на име трошкова поступка плати 462.356,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1111/20 од 12.06.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу 1, усвајајућем делу става 2, у ставу 3. до 24. изреке и решење садржано у ставу 25. изреке у делу у коме је обавезан тужени да тужиоцима, као солидарним повериоцима на име трошкова поступка плати 462.356,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у преосталом делу става 25. изреке првостепене пресуде, тако што је одбијен захтев тужилаца за

исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од дана пресуђења до дана извршности пресуде. Ставом трећим изреке, одбачена је, као недозвољена, жалба туженог изјављена против одлуке садржане у одбијајућем делу става 2. изреке првостепене пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), оценио да ревизија туженог није изузетно дозвољена.

Чланом 404. став 1. ЗПП, прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана, прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда у овој правној ствари нису испуњени законски услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, као изузетно дозвољеној ревизији, на основу члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром на то да нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и потребе новог тумачења права. Наводима ревизије се указује о потреби новог тумачења права, члана 59. Правилника о раду туженог од 25.08.2014. године, међутим, с обзиром да су нижестепени судови сматрали да је тужени имао право да исплаћује или да не исплаћује посебно примање (накнаду за сталност) запосленима и да уколико је вршио исплату, да је био дужан да то чини у складу са чланом 59. Правилника и да није могао да умањује прописани износ од 5.000,00 динара, због одсуства са рада нити да исплаћени износ умањује сразмерно часовима рада запослених, јер такви критеријуми нису прописани чланом 59. Правилника туженог, то је Врховни касациони суд оценио да су нижестепени судови наведену одредбу тумачили на прихватљив начин и да није потребно ново тумачење исте. Тужени за тврдње, да је другостепени суд донео више одлука којима је у истоветним чињенично - правним ситуацијама различито одлучивао, није доставио одговарајуће доказе који би указивали на потребу да се у поступку по посебној ревизији уједначи судска пракса.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. ЗПП, ревизија је увек дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија

није дозвољена, осим уколико се тужбени захтев односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за сталност поднета је 20.05.2019. године, а вредност побијаног дела правноснажне пресуде цени се у односу на сваког тужиоца појединачно, с обзиром да они нису јединствени супарничари, у смислу члана 210. ЗПП. Побижана вредност предмета спора у односу на тужиоца ММ је 17.565,32 динара, док је у односу на остале тужиоце нижа, то следи да појединачни износи према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представљају динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност испод 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд утврдио да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић